Написав Олексишина Дарина
Неділя, 25 січня 2026, 17:37

Бог діє вчасно

Як часто на людину покладаємо надію,
Шукаєм допомоги у людських руках.
Та знай: вони справді спасти не зуміють —
Залишать лиш смуток, розруху і крах.

Бо сила людська - наче подих ранковий,
З явилася враз - і розтанула вмить.
Сьогодні підтримка здається чудова,
А завтра вже серце самотньо щемить.

І вже в котрий раз на людей понадіявсь,
Ти знов вибрав хибний, не Божий маршрут.
Як можна на тих покладати надію,
Хто сам потребує спасіння в Йому?

Та ні, ми все ж часто надіємсь на себе,
На друга, родину, на брата й сестру.
Але не на Того, що вмер Він за тебе,
Який так страждав на страшному хресту.

Земна суєта й наші всі негаразди,
Бувають беруть над нами все ж верх.
Шукаєм у людях надії й розради,
Немовби з низин нас піднімуть наверх.

На когось поклався, просив допомоги,
А в відповідь: «вибач, не зміг та не встиг».
В своїй голові прокрутив діалоги,
Згадавши хто ж ще би тобі допоміг.

І тиша навколо… й душа ніби стогне,
І сили немає підвестись з колін.
Та саме в ту мить твоє серце знаходить
Стежину вузьку поміж темних долин.

Бо там, де людина безсила й зламалась,
Де розпач стискає, мов холод і лід,
Там Божа рука до плеча доторкалась
І Бог промовляє: «за Мною йди вслід».

Він Той, Хто не скаже ніколи: «Не встигну»,
Не кине в біді, не пройде осторонь.
Його допомога — не крихка хвилина,
Господь не залишить тебе одного.

Тож, може, дарма ми так часто блукаєм,
Шукаючи сили в людських берегах?
Бо справжня надія лише там зростає —
В пробитих за нас на Голгофі руках.